

30. Hon ryse förfärligt, men sansade sig; Så sprang hon försvifad tillbaka, Bland törnen och tistlar, med blöddande hål, Förstörd och förvirrad till sinnen och själ, Dem harmen och lidandet skaka.

31. "Swarthån nu, hwarthån, o barmhertige Gud! Swarthån mig på jorden nu wända? Förstörd, försvifad till heder och hopp, Hon till den olyckliga trädgård, den lopp, Att göra på lifwet en anda.

32. Hon dignade, maklös till hand och till fot, Hon fröp till den löfbundna salen, Der tog hon sitt låger bland wifnande spån, På rastande löf i den prande snön, Der låg hon, bestormad af qvalen.

33. En gråtande goße hon framfödde der Med wild, ousägelig smärta, Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål, Hon ref ur det yfswiga håret en nål, Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fullåndat sitt blodiga mord, Åt! då hennes satts återwänder, Hon ryse af fasa för samwetets ljud: "Hwad gjorde jag nu, min Herre och Gud!" Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppres med blodiga händer en graf Wid dammen inunder en backe, "Der hwile i Gud, min olycklige son! Der wile för alltid från jemmer och bån. Från steglen mig korparne backe!"

36. Och detta är blöset, som sorgligt och hemst, Wid groddammen flammor och skiner; Der har ingen wert hwarken rot heller båg, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgårdens mur, Och högt ibland steglen och hjulen Ser hennes dödsfälske ännu från en stång — Ser ned öfwer grafwen, blott tre qvarter lång — Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och blek, När nåtterns steglen beäcka, Från galgbacken neder till groddammens strand Will släcka den lilla oroliga brand — Och suckar, och kan den ej släcka.

Prestens Dotter i Taubenhain.

Ej. f. Alonzo den tappre och skön Imogene ic.

I Ryrkoherdens trädgård wid Taubenhain Går ett af de nattliga spöken, Det pu tar så ångsligt wid lössjälens fot, Det rastlar och prastlar och spiernar emot, Likt dufswan, som grips af höken.

2. Wid Groddammen smyger om natten ett blöf, Som sorgligt flammor och skiner; Der har ingen wert hwarken rot eller båg, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu i flor som en blomma, Och menlös war flickan, och wacker hon war, En mängd af friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Der bortå om bäcken, på fullen ett Slott Ser ned öfwer Byen i dalen, Det prälar så präktigt med rikdom och smak; Som speglar dess fönster, som stål är dess tak, Som glänsande silfwer Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus! Bon Falkenssten, säger min saga. Att Slottet såg Jungfrun beständigt på sned, Beständigt slog hjertat när unga herrn red, I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref, Omrandadt med gyllene kanter, Han såhde, infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjertsform, så nyter och huld, Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf mod att ge forgen åt alla, Långt bättre är lotten, som dig är bestörd, Dig tror jag den ståtliga Riddare wärd, Som bönder och gods kan befalla."

8. "Jag önsade gerna med dig ett par ord I hemlig förtrolighet språka. Jag wäntar få höra mitt öde af dig;

Rom — frukta för intet, förtro dig åt mig; Rom, låt mig i afson dig rädda."

9. "I afson wid midnatt, hör waktelens sång, I hwetåfern nedanom hagen, När nåftergalbanen då lockar sin brud Med kärlekens ömman, förtrollande ljud, Rom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yfwiga slängkappa swext, Han kom wid den mörkaste stunden; Han smög sig omgjordad med wapen och spjut, Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut, Och gaf några smutor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag I hwetåfern nedan om hagen. — När nåftergalbanen då lockat sin brud Med kärlekens ömman, förtrollande ljud, Rom flickan, — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med swэфfulla ord Till bra och hjerta sig leta, Den ålskande alltid så lättrogen är, Han wiste att med sina ömma begär Den qwinliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och dyrt; Han wiste så lifligt sig slika, Att huru hon stridde och huru han brann, Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han, "Det skall icke ångra dig, flicka."

14. De gingo till löfsåten, dyster och tyst, Af blommande hägg: omhäftad: Der slog hennes hjerta, der glödde dess mun, Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund, Så grymt och så nekligt förgiftad.

15. Så snart årtånglarna rundtomkring De wifnas de blommorna strödde, War flickans munterhet redan sin fö, Till snö förblefnade kindernas ros, Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens slägt I gånade wågor sig häfwa, Och förskåren, rodnande, båda sin höst: Då swådde hos flickan dess flotrunda bröst, Och tröjorna blefwo för snåfwa.

17. När klan gick fram öfwer ångar och fält, Så underlig flickan sig kände; När höstwinden fram öfwer markena drog, Och regnsturen stridt uti rågstubben slog, Hon delide ej mer sitt elände.

18. Dess Fader, en hård, obwefelig man, Skref högt till den arma Rosetta: "Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort? Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort, Och skaffa förbränn till rått!"

19. Han snodde dess yfwiga hår om sin hand, Så

grymt war hans fädernewilde. Här halp ingen klaga, här halp ingen bön; Han slog henne — Huden, så hwit och så skön, Den blödde, den swed och den swålde.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt, Der kräng henne stormarna tjuta. Hon klättrar de törniga klipporna opp Och refwar till Falkensens port, i det hopp, Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort Förr än du mig gjorde till maka! Se här, att! se här nu min grusliga lott, Den lön som jag bär för mitt nekliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig, snyftande, intill hvars bröst, Hon tigger, hon ber och hon gråter: "Den nej, du gjort mig, förbättra igen, Och är du den samme som gjorde mig den, Så gif mig min ära nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, Det gör mig rätt ondt, Det skall mig din Far få betala, Förrst gif dig tillfreds, du skall finna hos mig förplågnings och stödsel, och sedan med dig Jag här om får vidare tala."

24. "Att! frågan är icke om stödsel och brödd: Det ger mig ej åter min ära. Du swor en gång beligt att ta mig till Brud: Så kom då att nu, inför vittnen och Gud, Af Fader och Prest mig begära."

25. "Narraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag till Hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af en deligt blod, Och blott för din like kan du wara god: Min lit skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Min Husbjergfru skall du få blifwa. Se'n har jag en Fägare. wacker och ung — Han winner ditt tycke — det kostar min pung, Och Spelet wi vidare drifwa."

27. "Att Gud dig, förrådisse, nedrige hof! Till helwete måtte fördomma! Som Fru jag wånar ditt Adliga blod; Men mins du den stunden då du hade mod Din lit för din låga att glömma?"

28. "Så gå då och tag dig en Adelig Fru: Förr stråkligt skall bladet sig wända. Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu! Och måtte en uksling, så nedrig som du, Din Adliga sång en gång skända."

29. "Då känne du, niding hur roligt det är Förr twisla om ära och lycka, Gör då på din skamliga lefnad ett slut Och rasande dig genom tinningen skjut och se'n må dig djeflarne stycka."